

Tygrik: LÁZEŇSKÝ VÝPRASK

Jako každý rok jsem vyrazil o prázdniny na pobyt do lázní. Každoročně se tam na dva turnusy sešel plnej barák tzv. dorostů do 19 let (děti byly mimo, v jiném baráku). Bylo to vždy okolo 50 lidí se silnou převahou holek, třeba i cca 40 holek na cca 10 kluků. Pravidla byla na dorostu relativně benevolentní i z důvodu že podstatné části bylo 18 let. Na starost nás vždy měly dvě sestry a jeden tzv. animátor. Dělat jsme si přes den mohli co chtěli, akorát jsme museli být včas na jídle a večer jsme se všichni sešli v přízemí kde proběhlo takové spíše formální počítání, pokecali jsme a každý si šel po svém, většinou se svojí partou, někdo zůstal apod.

Alkohol byl samozřejmě zakázaný, ale pokud se lidi neopíjeli, tak chození na pivo nebo na drink nikdo neřešil. Jednou jsme v baru trochu přebrali a na mě to bylo trochu poznat, což by bylo ještě v pohodě, kdybych přišel včas. V baru jsem potkal kamaráda z minulých let, který tam byl na víkendu s partnerkou, proto semnou nikdo z baráku nebyl. Už dole mě zastavil animátor Michal, protože hned viděl že, jsem to trochu přehnal a bylo pozdě.

„Je ti jasný, že když ti dáme dejchnout, tak je to na podmíněčné vyloučení?“

Říkám mu, že by to snad šlo vyřešit nějak, byl chápavý, nebyl o moc starší oproti nám, ale nebyl jsem po večerce dole v místnosti, proto se to muselo nějakým způsobem řešit. Přišla k nám sestra, co nás měla na starosti.

„No, co s tebou, já když přišla jednou domů pozdě pod vlivem, tak jsem dostala nařezáno na zadek a bylo.“

Taky se jí to nechtělo nějak hrotit, nepovažovali to ani jeden za nic významného, ale zároveň to brali jako porušení pravidel, které by nemělo být, zvláště u mladých kluků, bez trestu. Řekl jsem, že mi to přijde daleko lepší než nějaké „papírové tresty“ – zápisy, podmíněčné vylučování apod. Šibalsky se na sebe podívali a opáčili že by se to takto možná dalo vyřešit. Říkal jsem si, že OK, že se tam ohnu, dostanu nařezáno a bude jednou provždy vyřešeno.

Bylo mi ale řečeno, že dneska večer už to nebudeme řešit, ať jdu spát a že si o tom promluvíme zítra.

Druhý den jsem čekal, kdy si mě Michal zavolá dolů do své kanceláře a věc vyřešíme. Celý den nic. Den proběhl v pohodě, nic se nedělo. Večer jsme se klasicky sešli, celý barák, dole v místnosti na počítání. Řekli nám o akcích a hrách, které pro nás připravují a které můžeme další sen využít. Poté Michal před celým barákem, přes třicet mladých pubertálních holek a asi dvanáct kluků, mezi nimiž bylo plno mých kamarádů, ale také i pár těch, co mě zrovna rádi neměli, pronesl, že tu máme ještě jednu věc k vyřízení. Připomněl povinnost chodit včas na barák a za střízliva, z čehož jsem začal bejt trochu nervózní.

„Tak pojď, frajere,“ přišel jsem k němu a stál vedle něj před celým barákem. Tady náš kamarád, jak víte, přišel včera pozdě a docela pod vlivem, tak vám názorně ukážeme, co se stane když někoho ještě napadne nedodržovat pravidla. Měl jsem sucho v krku. Přitáhl dopředu pod televizi na volnej plac lavici a řekl, ať se přes ní ohnu. Trošku se mi třáslы kolena, nikdo nic moc neříkal, všichni jen čekali, co bude a pár holek se uchichtávalo. Tak šup, nezdržuj.

Kleknul a ohnul jsem se přes lavici. Michal mi stáhnul kalhoty i s trenkami až pod kolena. Slyšel jsem smích. Byl jsem ohnutej s vystrčeným holým zadkem před celým barákem, holkama, klukama, kamarádama. Mí ne zrovna přátelé (všude jsou různé party pro a proti) museli mít neuvěřitelnou radost. Všichni koukali na můj holý zadek. Bylo to ponižující být tam ohnutý a nahý. Michal vyndal rákosku a švihnul mi prvních pár ran. Holky se smály.

„Takže ty budeš chodit pozdě? A ještě pod vlivem?“

A sypal mi tam přede všema další rány na holej zadek. Pochvíli jsem už cítil bolest, stříčil jsem před zadek ruku, tu mi chytil a ještě přidal. Byl jsem nucen přede všemi poprosit, ať už toho nechá.

„Opakuj po mně: ne-bu-du-cho-dit-poz-dě!“ Každá slabika bylo švihnutí rákoskou. Musel jsem to přede všemi opakovat a slíbit, že už se to nestane. Chytil mě za vlasy a narovnal mě, takže jsem klečel před lavicí. Šupnul mi tam další ránu: „A počítej! Jedna, dva...“ odpočítal jsem dalších deset ran rákoskou. Všichni koukali na můj rudý sešviháný holý zadek. Holky se smály, nepřátelé se radovali. Michal mě otočil čelem k celému baráku, měl sem sklopený oči. To bylo snad ještě větší ponížení než vystrčení zadku a výprask!

Celej barák koukal na mýho pindíka, kterej navíc i přes stud a zahanbení postával. Zvedni oči a podívej se na všechny. Koukal jsem po všech, klečel sem, Michal stál vedle mě s rákoskou a občas mě ještě trochu poplácával po zadku. Všichni viděli, jak mi postává pindík, holky se mi smály, někteří kluci ještě víc. V kleče, nahý přede všemi, takto ponížen, jsem řekl, že na mně vidí, co se stane, když přijdou pozdě.

Všichni Michalovi zatleskali a spousty lidí byly evidentně moc pobaveny. Ještě ten večer a několik dalších dní, a vlastně skoro až do konce pobytu, mě sem tam někdo plácnul s pobavením přes zadek a holkám i klukům jsem ukazoval moji zmalovanou prdelku.

Tato příhoda ještě měla malé pokračování.